

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2019 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej przeciwko M. S. o zapłatę oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelująca zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną interpretację zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci przedłożonych do akt sprawy Umowy o Limit i Kartę (...) z dnia 21 marca 2008 r., historii rachunku i wyciągnięcie z przedmiotowego materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, a to przez przyjęcie, iż strona powodowa nie posiada legitymacji procesowej czynnej w niniejszej sprawie, podczas gdy z przedłożonych dokumentów wynika, iż powód posiadał legitymację czynną w sprawie, a strona pozwana przez cały okres trwania umowy nie kwestionowała przejścia wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na powoda, jak również korzystała z przyznanego limitu kredytowego oraz dokonała spłat powstałego zadłużenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, apelująca domagała się:

1. zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości,
2. zasądzenia kosztów postępowania od pozwanego na rzecz powoda, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, według norm przepisanych za obie instancje,

ewentualnie

3. uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,
4. pozostawienia Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za obie instancje.

Ponadto, na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1, art. 227 i art. 232 k.p.c., powódka powołała nowe dowody, tj. odpis (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce oraz odpis (...) Bank (...) Spółka Akcyjna na okoliczność skutecznego przeniesienia wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na stronę powodową.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda jako bezzasadnej oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także oddalenie wniosków dowodowych powoda.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505<sup>10</sup> § 1 k.p.c. orzekł w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505<sup>9</sup> § 1<sup>1</sup> k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast, w myśl art. 505<sup>13</sup> § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zatem w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez stronę apelującą zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. uznać należy za chybiony.

W myśl przywołanego art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przezeń ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, L., który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela).

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącej, iż Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci przedłożonych do akt sprawy Umowy o Limit i Kartę (...) z dnia 21 maja 2008 r. i historii rachunku. Powódka podnosi, iż z przedstawionych dokumentów wynika, że powódka posiadała legitymację czynną w sprawie, a strona pozwana przez cały okres trwania umowy nie kwestionowała przejścia wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na powódkę. Wbrew przekonaniu skarżącej z umowy o Limit i Kartę (...) nie wynika, iż to powód ma legitymację czynną w przedmiotowej sprawie, bowiem stroną umowy jest (...) Bank SA z siedzibą w W., a nie powódka. Uprawnienie powódki do dochodzenia wierzytelności z tytułu zawartej umowy nie wynika również z przedstawionej historii rachunku. O legitymacji czynnej powoda może świadczyć jedynie wykazanie, iż jest on następcą prawnym wierzyciela, który zawarł umowę z pozwanym.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wobec powyższego na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazanie legitymacji czynnej do występowania w procesie. Nie jest rzeczą sądu wyręczanie strony w jej obowiązkach procesowych. Należy również podkreślić, iż powódka jest reprezentowana w postępowaniu przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru, zatem słusznie Sąd I instancji nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia dopuszczenia dowodu z urzędu, mając na względzie zasady kontradiktoryjności i równości stron.

Powódka w postępowaniu przed Sądem Rejonowym nie wykazała, iż jest następcą prawnym (...) Bank SA, a powoływane przez nią dokumenty tego nie dowodzą. Powódka miała realną możliwość dowiedzenia, iż jest następcą prawnym strony umowy zawartej z pozwanym choćby poprzez przedłożenie dokumentów potwierdzających cesję wierzytelności lub odpisów KRS w przypadku połączenia spółek, co zresztą uczyniła wnosząc apelację od zaskarżonego wyroku.

Niemniej Sąd Okręgowy nie przeprowadził dowodu z załączonych do apelacji wydruków z (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce oraz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna, uznając wniosek dowodowy za spóźniony. Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. W niniejszej sprawie wnioskowany dowód powódka mogła powołać w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Jednocześnie należy stwierdzić, iż niezasadnym jest przyjęcie, że potrzeba powołania dowodu z wydruków KRS wynikła dopiero po wydaniu wyroku w I instancji. Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: „potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynikła później” nie może być pojmowany w ten sposób, że „potrzeba” ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia

(tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 29 maja 2018 r., I ACa 1242/17, który to pogląd Sąd odwoławczy w pełni podziela).

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez powódkę apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.. Mając na uwadze, iż apelująca przegrała proces, a powód poniósł koszty związane z udziałem w postępowaniu apelacyjnym, należało zwrócić mu żądane koszty. Na koszty te składały się koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).